

Пета глава

Миро отваря очи. Цялото тяло го боли, ръцете и краката му са изтръпнали. Не може да се ориентира къде е. Отвсякъде се усещат странни вибрации и се чува приглушено бучене като от двигател. Осветлението е слабо. Миро се оглежда и вижда, че се намира на седалка, в полулегнало положение. Помещението прилича на салон на самолет. Когато понечва да стане, не успява – ръцете и краката му не се подчиняват. Миро се вглежда и забелязва, че е окован и затова не може да се мръдне от мястото си. Обзема го паника и страх. Какво всъщност се случи? А, да, она непознат. В какво всъщност се е замесил, Миро не знае. Само има предчувствието, че е много опасно. Не знае какво ще му направят, но явно няма да го убият веднага. Иначе щяха да са го направили.

Миро се опитва да извика, но се оказва, че устата му е запушена. Не може да направи нищо. Оглежда се настрани, доколкото може и вижда на съседната седалка Драгица, в същото положение. Тя се дърпа и мучи, защото и нейната уста е запушена.

Изведнъж осветлението става по-ярко и отнякъде изниква непознатият.

- А, значи се свестихте. Май не ви подейства добре зашеметяването. Обаче имате късмет, не всички хора издържат на него. Някои не преживяват, действия им смъртоносно.

Вътрешностите на Миро се преобръщат. Такива заплахи никой не е отправял досега към него. Как може с една толкова безопасна професия да попадне в такава ситуация?

- Добре, сега да сте наясно. Никой не се опитва да застраши живота ви. Опитвам се да се шегувам, обаче не ми се удава. Вие, хората, повече умеете да си правите майтап.

„Вие, хората' ли каза?“ - Миро изтръпва. Че тоя не е ли човек? Вглежда се в лицето му, но не може да различи нещо, което да не е виждал при другите хора. Такива типове ги имаше много по време на войната – прекалено сериозни, без чувство за хумор, готови да използват сила с повод или без повод. Готови да убиват без много да му мислят.

Миро изтръпва. Здравата е загазил. Тоя тип – човек или не – хич не си поплюва.

- Та, значи. Животът ви не е в опасност в случай, че не се опитвате да правите някакви глупости. Бягство например. То е безсмислено, но аз да ви предупредя. Трябвате ми живи. Можеше да стане безболезнено, ама тези вашите човешки уста, никак не знаят да мълчат. А пък има ли жена, забрави за тайна.

Зад гърба на непознатия се появяват няколко души от онези, които бяха с него в офиса на Миро.

- Тези момчета сега ще ви махнат белезниците и запушалките от устата. Само трябва да обещаете, че няма да викате и буйствате, в противен случай пак ще ви ги сложим.

Миро и Драгица кимат многократно.

- Добре! - Непознатият дава знак на „момчетата“, които имат още по-безлични лица и от неговото.

Те се приближават до двамата и бързо и с лекота ги освобождават. Миро и Драгица остават за известно време като онемели. После Миро се опитва да стане, но не успява.

- Не бързай, мускулите ти още не са се съвзели –

казва непознатият. - Момчетата малко са прекалили със степента на зашеметяване. Можеше и по-леко да бъде, ама те си мислят, че си имат работа с командоси.

Миро и Драгица внимателно започват да протягат ръцете и краката си. Отмалели са, но постепенно се възстановяват. Миро се опитва да каже нещо, но гласът му също не го слуша – чува се само нещо като мучене.

- А, сигурно сте гладни – досеща се непознатият. - Няколко часа вече летим, време е да похапнете.

Непознатият дава знак към предната част на салона и две млади жени, безлични като мъжете, докарват две колички, на които има различни лакомства. Спускат масичките пред тях и им сервират.

Миро и Драгица започват лакомо да нагъват, сякаш не са виждали ядене от една седмица.

- Е, виждам, че сте добре – казва непознатият. - Щом имате апетит, значи всичко ви е наред.

Миро измучава с пълна уста, но пак не успява да каже нищо.

В този момент в салона влиза един от безличните мъже и казва няколко думи, които Миро оприличава на бълнуване. Непознатият отговаря по същия начин. Този странен език е напълно чужд за Миро. Не може да го оприличи на кой европейски или азиатски език.

Мъжът остава в салона, а непознатият изчезва в предната част на самолета.

Миро се опитва да завърже разговор:

- Говорите на непознат език. Как се казва?

Мъжът мълчи, сякаш кой нищо не го е питал.

Лицето му не показва никакъв признак, че е чул каквото и да било.

Миро вижда, че няма да може да завърже разговор и решава да си го върне:

- На мен ми се стори, че беше бълнуване.
- И на мен – обажда се Драгица, явно вече във форма.
- Артикулационната им система сякаш е много изкривена – продължава Миро.
- Сигурно са киборги и това е дефект при производството.
- Може и да са клонинги – продължава словесната си атака Миро. - Не виждаш ли колко си приличат?
- Не само че си приличат, ами са и еднакво тъпи – добавя Драгица.
- Мучат като дрогирани – нанася поредния си словесен удар Миро.
- Сигурно се друсат доста, как иначе ще издържат на това напрежение – със съчувствие казва Драгица.
- Ти още малко ще ги изкараш жертви на работодателите – ехидно отбелязва Миро.
- Ами през войната как беше? - пита Драгица. -
Колко народ се пристрасти тогава...
- Ти нали не си?
- Стига, Миро! Знаеш, че не ми понася...
- Когато предозираш, не ти понася!
- Миро, ти още малко и ще ме изкараш наркоманка.
- Откакто свърши войната изобщо не съм се друсала.
- Надявам се да не се опитваш да ме подхлъзнеш...
- Миро, ти прекаляваш! Нито съм толкова млада, нито имам толкова пари, че да се друсам.
- А пет години къде беше изчезнала?
- Ти май се опитваш да ми се подиграваш, а?
- Добре де, къде беше пет години след войната?
- Интересува ли те?
- Да! – Миро е категоричен.
- Сигурен ли си?

- Да!
- И защо се интересуваш?
- Не си ми безразлична.
- И ми го казваш след петнайсет години?!
- Ами, по-добре късно, отколкото никога.

